

moti, da je od dné do dneva merzlejša do Matica. Matiče jo svari, ji razklada goljufije sveta, — al vse zastonj; enkrat mu celó reče: „ker tako lepo pridigovati znaš, zakaj nisi pridigar ampak le kmet; in ker ti tako živo razkladaš hudobije sveta, mi to naznanja, da si s hudobijami dobro znan“. — Matiček jo žalosten pogleda in pravi: „Ne boj se ne, ti ne bom več pridigoval, ali serce mi hoče počiti, ko te slišim tako govoriti. Z Bogom tedaj! Ogrenila si mi moje življenje; bodi srečnejša ko jez“. Ona pa se mu le smeja. Matiče je še večkrat sem prišel, al njegovi dohodi so bili toliko redkeji, koliko bolj pogostoma so bili prihodi zvitega gospodalina. Za nekoliko tednov je bilo lice Jelčno že obledelo, in večkrat sem jo videla skrivaj jokati, ker tudi preterganega škrica iz mesta ni bilo več viditi. Za nekoliko mescov — oj nesreča! — mrtvo dete leži koj za vratami pokopališča, in Jelica je pamet zgubila. Oj, da bi jo gospod Bog skoraj vzela!“

Tako je razodela kuharica žalostno prigodbo. Lahko si bravec sam misli, zakaj in kako je vse to prišlo.

Slišal sem pozneje, da Jelice ni več in da tudi nje oče je umerl; samo nje mati še živi in prosi Bogá, da bi jo rešil britkost tega življenja.

Jez pa se od tega časa ogibujem tistega hriba, kjer je eno leto prineslo toliko nadlog čez poprej pošteno hišo.

J. Kuk.

Ozir na istrijsko Primorje.

Marsikteri popotnik se čudi, kadar pride v naše Primorje, vidivši toliko golega skalovja pa le malo trave, njiv, tersa in drugega drevja, kako da mora tukajšni narod živeti. Ako bi pa on premislil, da naš najbližji ljubi sosed, to je, slano morje je tisti dobrotnik, ki nam oskerbuje tiste široke in dolge travnike in njive, na katerih se večidel Primorci trudijo, sejejo in dostikrat obilno nažanjejo, bi se mu oči odperle in bi se ne zavzel nad hišno snago teh stanovnikov, nad njihovo lepo kuhinsko in mizno posodo in na njih snažno (posebno nedeljsko) oblačilo memo drugih, od morja oddaljenih bratov, kateri so goli revčiki, ako jim terta ne rodi.

Široko morje tedaj je prvo upanje in veselje naših zalih mladenčev, kateri se že od 12. leta svoje starosti radi in brez straha po njegovih bučečih valovih spusté si živeti in sreče iskati in sebi in domačim na noge pomagati, dokler ženske in starci dobro in pošteno obdelujejo perišče zemlje za vsakdanje potrebe, in kar jim primanjka, dobivajo iz morja od svojih pogumnih in pridnih možakov.

Ni boljšega zaslužka in dobička, kakor je na morji. Kdo nanese več zlata in srebra kakor one strašno velike ladije, ktera ena sama more tisoč in tisoč centov žita ali drugega blaga eno pot iz ene dežele prenesti v drugo, od ktere edine ladije se, Bog zna, koliko ljudi živi.

O turško-rusovski vojski si je tudi naših hrabrih mornarjev (gospodarjev in hlapcev) v kratkem času tako pomaglo, da je čuda. Nimajo naši junaki straha ne premeriti črnega morja, ne podati se v daljno Ameriko in zlataplodno Kalifornijo, iz ktere ne pridejo prazni, ampak marsikteri vsi živi rumenih penozov. J. Sajovec, Cerkljančan.

Novičar iz raznih krajev.

Po telegrafnem naznanilu kolonskih novic so cesar 25. t. m. dovolili napravo koroške železnice; družba za napravo te železnice, na ktere čelu gosp. Oppenheim iz Kolonije (Köln) stoji, je spolnila vse za to početje potrebne pogodbe. — Mnogo vinorejcev v Lombardii, ki so zavolj tertne bolezní v letu 1854 in 1855 veliko škodo terpeli, je prosilo za povračilo zemljišnega davka; po vikšem ukazu se je zatega voljo v Milani ustanovila komisija, ktera je imela presoditi, kolikšno naj bode to povračilo, in ta komisija je dokončala zdaj svoje delo in je izgovorila, da vsem soseskam skupaj naj se poverne 1 milijon in 706.146 lir

(laška lira je naša dvajsetica). — V malo dnéh se včasih veliko spremeni. Zadnjič smo rekli, da politika miruje; tudi danes ni nikjer vojske, al neko čudno pričkanje se je vnelo med francozkimi in angležskimi novicami, ktero očitno kaže, da edinost med Francozi in Angleži, ki je posiljena hči turško-rusovske vojske, ne bo stara mati. Znano je, da na Angležkem smejo novice svobodno pisati, kar hočejo, in, ker se na Francozkem ne manjka napák, so marsikaj ostro pretresle, kar žali cesarja Napoleona in njegovo vlado. Ze večkrat so francozki časniki zavoljo te angležke prederznosti porenčali, te dni pa je sam vladni list „Moniteur“ to, kakor pravi „zaničevanja vredno početje“ togotno okregal in zažugal, da „bi utegnulo zupanje med francozko in angležko vlado spodkopati in razdreti edinostvo dvéh narodov, katerih zveza je naj gotovše poroštvo za mir sveta“. „Na rahli nitki mora že viséti zveza francozko-angležka“ — so rekli Parižani sami, ko so osupnjeni brali „Moniteur-ja“; al še vse huje ropotajo sedaj angležki časniki, in berž ko ne bo kmali očitno, kar je sedaj še na tihem, namreč, da je zveza med angležko in francozko vlado raztergana; saj se že vé, da ste si te dve vladi v večjem delu politiških zadev popolnoma navskriž, tako, na priliko, zastran Moldave in Vlahije, zastran Bolgrada, Kačjega otoka, Suezkega kanala itd. Čudno je tudi to, da je francozki vladni časnik unidan sošteval svojo armado in povedal, koliko je je padlo v vojski, pa da je je še 600.000 na nogah in vsaki dan za vojsko pripravljene. Kaj ima to pomeniti? ali je kazálo varstva miru ali moči v vojski? — Stan napolitanskih homatij je sedaj ta-le: angležki in francozki poslanec sta zapustila Napolj, vojne ladije stojé v Malti in Toulonu in čakajo kaj bo, kralj napolitanski pa se ne gane. — Tri francozke novice so zadnjič terdile, da turška vlada terja, naj avstrijska armada zapusti Moldavo in Vlahijo, angležko brodovje pa černo morje, — al da vse to ni res, že vdrugeč ponavlja avstrijski vladni list „Oesterr. Correspondenz“. — Stan Neuenburške homatije je danes ta-le: Pruska vlada terja od Švajce: naj spusti najprej vjete, potem se hoče dalje pomeniti zastran Neuenburga; — Švajcarji pa pravijo: naj pruska vlada se odpové vsega gospodstva v Neuenburgu, potem pa bomo spustili vjete. — Turški sultan je še zmiraj v veliki zadregi zavolj prečastnega reda „hlačnega traka“, ki mu ga je kraljica angležka podelila. Kdor ta red sprejme, mora na sv. pismo priseči in v tem se s perjanico pokriti; v svetinji tega reda pa je križ in podoba sv. Jurja. Sultan, čeravno naslednik preroka Mohameda, se je udal v to, da se hoče pokriti s perjanico in si pripeti svetinjo, in angležka vlada je dovoljna s tem, da sultan priseže na koran namesto na sv. pismo, — al v besedah prisege se ne morejo zediniti: sultan ne more po kristijansko priseči, Angleži pa nočejo drugač, — in tako visí ta reč.

Na grobih.

Blagor mu, ki se spočije,
V černi persti v Bogu spí!
Lepše solnce njemu sije,
Lepša zarja rumení.

Žezla, palice beraške,
Kdo med temi zbiral bo?
Krone, krila siromaške,
Komu mar je tú za to?

Tiha zemlja ga ne drami,
Strasti ne buči vihar,
Bratoljubja sveti plami,
Greje ga ljubezni žar.

Krije vse odeja ena,
Reveže, škerlatnike;
Zgrinja travica zelena
Vsem enake pertiče:

Britke tuge, bolečine,
Duhomorni trop skerbí,
Žalovanje grenko mine,
Potok solz se posuší.

Da trobenta bo zapéla
In pretresla grobe bo,
Vrela bode družba céla
Pred okó Sodnikovo. —

Ne slepi rumeno zlato,
Čast, ime, naslov in stan;
V černi zemlji je verstnato.
Kar rodil je beli dan.

Blagor mu, ki se spočije,
V černi persti v Bogu spí!
Lepše solnce njemu sije,
Lepša zarja rumení.

Cegnar.